

Лисиця та рак

Українська народна казка

Біжить Лисичка полем. Добігає до річки, аж дивиться — Рак виліз із води на камінь і клешні точить, щоб гостріші були.

— Здоров був, Раче! — каже йому Лисичка. — З тим днем, що сьогодні! Це ти, мабуть, до косовиці готуєшся, що клешні об камінь гостриш?

Поздоровкався Рак та й каже:

— Я клешнями роблю те, що ти зубами; так треба, щоб гостріші були.

А Лисичка тоді йому:

— Тепер я бачу, чого з тебе люди сміються, розказуючи, як ти сім літ по воду ходив, та й ту на порозі розлив! Як його ходити у світі, коли на ногах зуби? Признайся, що таки правду люди говорять про тебе!

— Може, колись теє і правдою було, та тепер брехнею стало! Ось коли хочеш, то давай побіжимо наввипередки. Я тобі ще на один скок уперед ходу дам. Біжімо до тієї осички, що стоїть онде на узліссі.

— Як так, то й так, — каже Лисиця.

Повернулася до лісу, стала на один скок уперед проти Рака та й дожидає, коли той звелить бігти. А Рак, учепившись клешнями за хвіст Лисички, підібгав усі вісім своїх ніг і гукнув:

— Но!

От Лисичка й подалася вповодж поля. Добігає до осики, повернулася, щоб подивитися, а де той Рак чимчикує, аж чує позад себе:

— Та й забарилася ти, Лисичко! Я вже й на осику лазив, усе визирав, чи скоро ти прибіжиш.

Дуже здивувалася Лисичка, аж рота роззявила.

— Чи то ж видано! — каже.

І більше не глузувала з Рака.